Från Onkel Sams rike

Speciell korrespondens för Svenska Canada-Tidningen

Chicago, den 30 juni, 1922.

NÄR man stiger av tåget vid Union station i Chicago och går genom den nedre vestibulen ut till gatan, sticker ett anslag med tumshöga rubriker i ögonen. Om man är aldrig så litet nyfiken, stannar man naturligtvis och läser. Och man finner då, att det är ett budskap från järnvägens styrelse, vari meddelas om den nyligen av interstate commission beslutade nedsättningen i godstaxorna. I detta meddelande framhålles, att järnvägsbolaget gjort allmänheten en stor tjänst genom att gå med på dessa sänkningar, och det påpekas, att bolaget gör en förlust på flera miljoner till följd av sin stora omtanke om sina medmänniskors mer eller mindre tunna plånböcker.

Dessa anslag, som förmodligen äro uppsatta på alla järnvägsstationer i landet, förefalla vid första ögonkast nog så oskyldiga. Men om man litet närmare tänker över saken, skall man finna, att järnvägsbolaget här velat göra propaganda bland en mindre initierad allmänhet för intet annat än — lönesänkningar för sina arbetare. Först och främst är detta anslag alldeles onödigt. Och för det andra är det väl knappast på sin plats att i ett dylikt meddelande orda om bolagets affärer, vare sig förluster eller vinster. Avsikten med det hela är tydlig och klar. "Man merkt die Absicht und wird verstimmt". Man vill söka vinna allmänhetens sympatier på sin sida i kampen mot järnvägens arbetare, som nu på grund av nya lönesänkningar hota med strejk — en strejk som kanske redan utbrutit, när detta läses. Och man har tydligen hållit sig till det gamla ordspråket, att "i krig och kärlek är allt tillåtet". Ty här har man utan tvekan, för att slå blå dunster i ögonen på en mindre väl underrättad allmänhet, tillgripit en lögn rätt och slätt.

Förhållandet är nämligen det, att järnvägarna ingalunda förlorat på sänkningen i godstaxorna. De komma tvärtom att vinna på denna åtgärd, som de i själva verket själva önskat. De skola nu bli i stånd att betala större löner i stället för mindre till sina arbetare. Detta kanske låter underligt, men är icke dess mindre sant.

Den tillförordnade redaktören för "Brotherhood of Locomotive Engineers' Journal", Albert F. Coyle, har gjort sig besvär att i sin tidning utreda denna fråga. Han säger bl. a.:

"När interstate commission den 24 maj förordnade om en 10 proc. sänkning i godstaxorna — med undantag av farmprodukter — gjorde den mer till att lösa löneproblemet för järnvägsarbetarna än alla konferenser och kommissioner sedan kriget. Järnvägarna ha gradvis, svultit ihjäl sig. De sökte erhålla tillstånd från interstate commission att höja godstaxorna till en höjd, som man aldrig förut hört talas om här i landet. Taxorna voro så höga, att de understundom överstego de transporterade varornas värde. Farmarena lämnade sin potatis, frukt och grönsaker att ruttna på fälten och t. o. m. stjälpte dem i floderna, sedan de blivit packade för transport, emedan godstaxorna skulle överstiga, vad de beräknade erhålla för sina produkter. Med ett ord, i sin åtrå efter större profit, överansträngde sig järnvägarna och togo mer än trafiken tålde vid. Enligt uppgifter, som kompilerats av interstate commission, erhöllo de amerikanska järnvägarna per ton och mil en större profit än någonsin förut under 40 år. Men fraktvolymen var så liten att många av dem faktiskt stodo inför ruin. Under det första halvåret 1921 var det transporterade tonnaget en kvarts biljon mindre än under samma period året förut. Samtidigt reste cirka 74,000,000 mindre passagerare med järnvägarna på grund av att biljettprisen stigit från 2.6 cents 1920 till 3.13 cents per mil följande år. Ökade godstaxor och biljettpris skola aldrig lösa transportproblemet. T. o. m. järnvägarnas ledning är övertygade, att en stor trafik mot lägre avgifter är mycket bättre än en liten trafik mot höga avgifter".

I fortsättningen påpekar Coyle, att när järnvägarna nu kan räkna med större profit, skulle tiden vara inne för ökade löner, helst som dessa i allmänhet ligga betydligt under den av arbetsdepartementet uträknade familjebudgeten, under vilken ingen familj kan leva utan att vedervåga hälsa och liv. Men i stället har som bekant railroad labor board från och med den 1 juli plockat cirka $135,000,000 om året från järnvägsarbetarnas löner. Och samtidigt ha järnvägarna panna att inför allmänheten slå sig för sitt bröst och säga, att de, såsom de barmhärtige och ömhjärtade de äro, tagit miljoner dollars förlust endast för nöjet att få sänka godstaxorna. Fräckheten vet tydligen ingen gräns.

• • •

HURU en eventuell järnvägsstrejk kommer att utfalla, är icke gott att nu säga. Den kan dock icke gärna bli en lysande success, ty de "fyra stora" brotherhoods — den s. k. aristokratien bland järnvägsbetjänte — komma icke att deltaga i strejken. De ha icke, trots det att de äro de bäst betalda, berörts av lönereduktionerna. Man vet nämligen vad man gör. Man vädjar till dessa de mest konservativa arbetare, genom att låta dem sitta i orört bo, att svika sina kamrater i industrien. Man sätter som vanligt arbetare mot arbetare. Och följden blir arbetarnas nederlag.

En järnvägsstrejk kan knappast bli segerrik, så länge lokomotivförare, eldare och konduktörer icke deltaga. Även om man skulle kunna bilda en fast och aktiv allians med de strejkande kolgruvarbetarna, vilket är föga troligt, äro utsikterna icke allt för lysande. Ytterst kan skulden härför läggas vid det sätt, på vilket arbetarna äro organiserade, nämligen efter yrkeslinjer i stället för efter rena klasslinjer. Om järnvägsstrejken verkligen blir av, skall man åter få ett vittnesbörd om American Federation of Labors fullständiga odugligheit att effektivt kämpa arbetarnas sak.

Men det kanske icke blir någon strejk. Order utfärdades visserligen i går för de 400,000 arbetarna i järnvägsverkstäderna om strejk den 1 juli, men i dag sammanträder fackföreningsledarna och järnvägsmagnaterna för att söka avvärja strejken. De understundom rätt väl underrättade Hearsttidningarna kunde i morse förtälja, att de från pålitlig källa blivit underrättade, att man redan före sammanträdet kommit till förståelse om en kompromiss, som skulle innebära att arbetarna accepterade en lönereduktion. Men kanske Hearst spår och gud rår!

• • •

APROPOS American Federation of Labor, så har denna antika organisation nyligen hållit årsmöte i Cincinnati. Samuel Gompers blev omvald till president för fyrtioförsta gången. Och även detta årsmöte gick i gomperismens tecken. Gompers segrade icke blott i själva presidentvalet. Han tryckte som vanligt sin prägel på hela kongressen, på dess resolutioner och beslut.

Denna kongress antog bl. a. en resolution, vari förkastas ett förslag om att Förenta Staterna skall erkänna Sovjetryssland. Kravet på erkännande av Ryssland kommer numer icke blott från de radikala arbetarnas led. Det kommer över huvud från alla frisinnade. Rent borgerliga element ha till fullo insett det brottsliga av Förenta Staterna att vägra erkännande av Ryssland, icke minst därför att en dylik vägran skadar även amerikansk näring och amerikansk handel. I senaten ha vi några progressiva republikaner, såsom en Borah och La Follette, vilka i tid och otid söka propagera för erkännande av Ryssland. Men mr Hughes är obeveklig. Och han har nu erhållit moraliskt stöd i sin envisa attityd gentemot Ryssland från American Federation of Labor och dess president.

Gompers predikade nära nog en timme mot erkännandet av Ryssland. Han sade bl. a.:

"Sovjetregeringsformen har aldrig varit berättigad till erkännande av civiliserade regeringar och folk. Det skulle vara det samma som att erkänna en regering av vildar. Icke på grund av dess folk, utan på grund av dess ledare".

När presidenten för Amerikas största och starkaste arbetarorganisation kan framföra en dylik politik och denna med endast några få avvikande röster kan understrykas av representanterna för medlemskapet, då ser det nära nog hopplöst ut. Man får ju även en föreställning om andan vid denna kongress, då man, enligt One Big Union Bulletin i Winnipeg, som en smula skämtar med saken, på densamma ansåg delegaten från Winnipeg, Ernest Robinson, Trades and Labor Councils famöse sekreterare, såsom radikal! Förmodligen ha mina vänner därnppe svårt att hålla sig för skratt.

• • •

OCH inför sådana klara vittnesbörd finnes det fortfarande arbetare, som kalla sig radikaler, vilka söka använda den celebra metoden att "borra inifrån" i American Federation of Labor. Som dessa herrar under det senaste året mer än någonsin orerat om denna utmärkta metod och profeterat om vilka oerhörda förändringar de skulle åstadkomma medels sin borrning, hade man väntat sig några verkliga vittnesbörd om och resultat av borrningen vid kongressen i Cincninati. Men dessa voro nära nog omärkliga. Kanske är det vetskapen om att, ifall man borrar allt för hårt inifrån, så borrar man ut sig ur organisationen, som gjorde att nästan all utlovad borrning inställdes. Huru som helst — man känner sig frestad fråga: "Äro herrar "borrare inifrån" blinda eller oärliga?

Nils F:son Brown.

Every 10c Packet of WILSON'S FLY PADS
WILL KILL MORE FLIES THAN $8.00 WORTH OF ANY STICKY FLY CATCHER

Rent att hantera. Säljes av alla Apotekare, Grocerister och Diverseaffärer.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumerantter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen ikläder sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN.

EN LYCKÖNSKAN

Till mr och mrs Albin Flodell, Beatty, Sask., på deras bröllopsdag den 11 juli, 1922.

Ni lovat ha varandra tro och kärlek
intill döden
och gå nu för att bygga bo och dela
livets öden.
Vi veta ej, vad komma kan, och ana
det ej häller;
men är den regeln sann: man får som
man det ställer.

Må han, som gjorde en gång vin på
bröllopet i Kana,
ock giva eder glädjen sin på livets
hela bana!
Må nådesolen lysa klar utöver eder
hydda,
att han, som är vår far, emot allt
ont må skydda.

Mrs. Anna Staff.

Bagley, Sask.

TOBAKSKARAKTÄR.

Tobakskaraktären är så beskaffandes, att den sätter en heder i att öva upp tobaksbegäret, så att detta blir starkare än viljekraften. Tobak är ett narkotiskt eller bedövande medel. Tobak är en överflödsvara, som inte alls är nödvändig för livets uppehälle, men ändå betraktas den av många såsom en nödvändighetsvara. Men de, som tro att ett oupphörligt bruk av tobak är bra för hälsan, tro nog galet. En del tobaksbrukare ha fått kännedom av och veta att tobaksbruket är skadligt, men vanan och begäret kräver tillfredsställelse och då ha de inte nog viljekraft att kunna sluta därmed. Man får ofta höra det påståendet av tobaksbrukare, att man måste ha tobak, ty det går inte an att vara förutan tobak. När de uppväxande småpojkarna höra de gamla säga, att det inte går an att vara förutan tobak, så få de den uppfattningen, att detta är någonting manligt och karlaktigt. Därför får man ibland höra unga pojkar som för att visa sig vara karlaktiga och just börjat med att bruka tobak säga, att man är tvungen att ha tobak, ty det går inte att vara förutan tobak. Tänk vilken uppfattning! Det skall vara manligt och karlaktigt att vara slav under tobaksbruket och vara i besittning av en försvagad, nikotinförgiftad viljekraft. Det borde i stället anses vara mera manligt att ha en uppövad stark viljekraft än att ha den mentala funktionen försoffad av nikotinförgiftning.

Nemo.

UTDRAG UR PROTOKOLLET FÖRT VID CENTRALKONFERENSENS 15de ÅRSMÖTE, SOM HÖLLS I HILLTOP, MAN., DEN 8—11 JUNI, 1922.

Av pastor A. L. Fredrikson, prot.-sekr.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Resolutionskomitén rapporterade genom J. Dahlström. Dessa resolutioner rörde personer, tidningar och institutioner som följa:

1.—Beslutas, att vi uttrycka vårt värdesättande av det trägna och nitiska arbete för medmänniskors frälsning, som under året utförts av evangelisten J. P. Zetterwall, vår glädje över det resultat Gud givit honom i omvända och återupprättade själar samt önska honom och hans familj framgång och fröjd i Herren på deras nya fält.

2.—Beslutas, att vi härmed uttala vår tacksamhet till missionssuperintendenten J. P. Sundström för hans insiktsfulla intresse och omsorg för vår verksamhet i Canada samt icke minst för de av grundlig kristlig kunskap och erfarenhet präglade inläggen i detta konferensmöte. Vi äro glada över hans ledning, råd och deltagande till arbetets fromma i fortsättningen samt önska honom och hans familj att bliva till stor välsignelse på det fält där de nu bo, icke minst att han må röna glädje och ett värdefullt resultat för Guds rike i sitt nya företag med det unga släktets undervisning.

3.—Beslutas, att vi uttala vår glädje och tacksamhet till Gud för att han lett sin benådade tjänare evangelisten Axel F. Wall till våra bygder i Canada. Den stor mängd av syndare, vilkak han på skilda orter fått föra till Kristus, giver våra hjärtan anledning att fyllas av stora förhoppningar, att Herren under den kommande tiden må få använda honom på samma härliga sätt här i Canada. Må våra förböner städse åtföljа honom! Vi hälsa honom och hans familj hjärtligt välkommen till Canada!

4.—Beslutas, att vi härmed uttrycka vårt uppskattande av den allvarligt kristliga, på samma gång öppet resonliga hållningen av Svenska Standaret samt dess omväxlande och mångsidiga meddelanden från inre och yttre missionsfält jämte övriga väl valda nyhetre.

5.—Likaledes, att vi uttrycka vår uppmuntran och tacksamhet till de bröder, som beslutsamt grepo sig an med utgivandet av Canada Missionären, samt vår önskan om att dess utgivande framdeles kunde fortsättas, om så låter sig göra.

6.—Beslutas, att i samhörighetskänsla med Bethel Institutes teologiska avdelning vi uttala vår tillfredsställelse och fröjd över att den kristligt kärnfriska ledning, läroverket under sina tillvarelseformer de gångna femtio åren haft, i samma levande, gudfruktiga anda fortsättes. Vi önska läroverkets ledare, lärare och studerande framgång på den fasta bibliska grunden, tills Kristus kommer.

7.—Beslutas, att vi till Allm. konferensen uttrycka vår tacksamhet för det understöd den hittills givit verksamheten i Canada samt hoppas att vi fortfarande få åtnjuta sådant mycket behövligt och högeligen värderat understöd. Vi tacka Gud för Allm. konferensens allvarliga, andeuppfyllda sekreterare, Dr. O. Hedeen; hans besök hava varit till stor uppmuntran och uppbyggelse. Må hans arbete i detta kall bliva långt och välsignelserikt!

8.—Resolved that we, Scandinavian Baptists of Gentral Canada, gathered in annual assembly at Hilltop, Man., herewith express our heartfelt gratitude to the Baptist Union of Western Canada for your generous support of our Gospel work, and we also wish to express our appreciation of the fact, that your interest in our missions continues unabated during the present financial stringency. We hope, and our prayer to God is, that through His Holy Spirit new revivals may be experienced and a multitude of hearts with added resources may be opened for the Lord's and our common cause in Canada and on the foreign fields.

9.—Beslutat, att vi, Central Canadas Baptistkonferens, uttrycka vår tacksamhet till Canada Posten och Svenska Canada-Tidningen för att de i sina nyhetsspalter är ut och är inbenäget infört notiser och meddelanden av intresse för baptisterna och dem som äro i sympati med oss i Canada och inom tidningarnas områden.

10.—Beslutat, att konferensen med dess delegater och besökare uttala till församlingen i Hilltop med dess pastor i spetsen vår innerliga, från djupet av våra hjärtan gående tacksamhet för det överväldigande hjärtliga och gästfria mottagande vi här fått röna. I haven rent av intagit och ervövrat oss. Må Hilltop intill tidernas ände få vara en stad på berget i Guds ords mening, och må Herren i både andligt och timligt hänseende få rikligen välsigna eder i fortsättningen.

Anmärkning: På grund av att Brandon College och förhållanden där i dessa dagar äro föremål för undersökning av en särskild komité, tillsatt av Baptist Union of Western Canada, ansåg sig ej konferensen böra avfatta någon resolution angående detta läroverk.

Efter resolutionernas antagande sjöngs en sång, varefter pastor E. Berg talade över ämnet: "Frälsningens gudomliga och mänskliga sida". Gud har tagit första steget i utförandet av frälsningsplanen. Här lägger Gud Kristi försoningsverk till grund. Försoningsidén är gammal, äldre än både lagen och offren. Allt tal om Kristus kan vara både vackert och anslående, men utan korset är det värdelöst. Här möter Gud med människan. Människan har ock sin del i detta verkk. Hon är uppmanad att låta sig omvändas, bekännande sina synder samt tro på Herren Jesus Kristus. Br. Axel Wall avslutade mötet med bön.

På e.m. talade pastor Hindorff över denna viktiga fråga: "Vilka äro orsakerna till det bristande andliga intresse, som i många fall göra sig gällande, och huru kunna de undanrödjas?" De yttre omständigheterna och lokala förhållandena ha till en del med denna sak att göra. Andra intressen vilja undanträngа det andliga. Förgätandet att mötas vid nådens tron.

Dessa orsaker kunna ej undanrödjas på något annat sätt än genom den Helige Andes eld, som förbränner dessa hinder. Samtal i frågan följde och varje deltagare kände huru slappheten ville lamslå oss och ur varje hjärta uppsteg en önskan att en Andens väckelse må besöka oss. Hela konferensen avskiljde en bönestund på sina knän.

I denna ställning fann Rev. C. W. Smalley, representant från Baptist Union, oss då han anlände för att tala till oss. Han hälsades välkommen på stående fot. Han visade oss att vi ha sammå problem i verksamheten, samma Andes ledning och samma Gud. Vilken skön gemenskap! Rev. Smalley upplyste oss att veckan efter konferensen skulle han i missionens intresse besöka Stockholm, Sverige. Vad bättre kunde vi då göra än att genom honob sända konferensens hälsning till våra ledande samfundsbröder i Stockholm. Denna hälsning medsändes i skriven form, varför den ock fick tjäna som ett rekommendationsbrev.

Aftonens talare var pastor P. M. Meyer som med ledning av en del ur det 3 samt 4 kap. av Filip. brevet gav oss många sköna lärdommar. Ingen frid skänkes oss med mindre än vi kämpa för densamma. Vi kunna följa en person så långt som han följer Kristus. Detta är värt att eftersträva, då det finnes så många Kristusfiender. Då vi ha vårt medborgarskap i himmelen leva vi under himmelska lagar. Vi skola icke ha onödiga bekymmer. De största bekymren äro de som vi aldrig möta. En av livets stora hmeligheter är den att vi äro nöjda under livets alla omständigheter.

Söndagens möten voro mycket väl besökta, ja, flera än kyrkan kunde rymma. Söndagsskolan gladdes över att ha br. Meyer till talare. Därtill spelade han och sjöng för barnen. Br. Sundström talade vid förmiddagsmötet, då han talade om "Vädjobanan".

Eftermiddagens möte var både engelskt och svenskt. Br. Ole Larson talade till oss på engelska. Mycket allvarligt och träffande framställdes Guds frälsningsinbjudan. Efteråt hade vi ett vittnesbördsmöte, omväxlande med kör- och gemensam sång. På kvällen predikade evangelisten Axel F. Wall med ledning av Jesu ord: "Se, vi gå upp till Jerusalem". En av våra äldre predikande bröder sade efter mötet: "Under den tid jag varit med har aldrig en konferens haft en sådan god avslutning".

Konferensen i sin helhet var god och uppbygglig. Låtom oss arbeta på att göra alla våra konferenser liknande. A. L. Fredrikson, prot.-sekr.

Genom Frontfönstret

Av Charley Erickson.

Den politiska livaktigheten här i Manitoba tycks, fastän valen stå för dörren, inte vara vidare intensiv. De olika kandidaterna söka ju efter bästa förmåga att röra upp några damskyar här och där, men de tyckas bränna sina kol förgäves i fråga om att få medborgarnas blod svallande av intresse och politisk kamplust. Till och med de mera radikala väljarna och deras lurblåsare tyckas ha blivit smittade av den allmänna dåsigheten. Jag har ett par gånger varit och lysnat på arbetartalare, som "soapboxat" på öppna platser ute i det fria, men stämningen hos de få åhörarne har varit ganska likgiltig. Under det talaren har orerat som bäst, ha de närvarande samtalat om egna affärer, basebolltävlingar m. m.

Orsakerna till denna allmänna likgiltighet är säkerligen flera. Den viktigaste är ganska visst den, att man, vilken politisk ståndpunkt man annars intar, måste medge, att Norris-regeringen har inte varit någon dålig regering i ordets fulla bemärkelse. Den har tvivelsutan skött provinsens affärer så gott som man på det hela taget kan vänta. Naturligtvis måste det i en valkampanj "skällas" litet på regeringen och dess medlemmar annars vore det väl ingen valkampanj. Den beskylles ju för extravagans o. s. v., men ingen tycks dock vara hågad att inflika korruption i valkampens ordförråd, vilket annars brukar vara så vanligt.

Arbetarnas intresselöshet är nog till en stor följd av den sorgliga splittring, som uppstått i deras led i första hand på det fackliga området.

Deras ekonomiska organisationer (fackförennigarna) äro ju själva stommen i arbetarrörelsen och när dessa stå söndrade, så visa sig följderna icke minst på det politiska området.

Att under dessa omständigheter mana till enighet är till ingen nytta. Alla veta, att utan enighet och solidaritet kunna de ingenting uträtta annat än att fylla de andra klasserna med skadeglädje och göra sig själva till åtlöje. Kastar det inte ett löjligheten skimmer över hela arbetarrörelsen, när man vet, att arbetarna, — som ha eller borde ha, samma mål för sina strävanden, samma intressen, samma aspirationer, samma krav, samma ideal, samma program, — stå splittrade om bagateller, dela upp sig i en mängd partier och fraktioner och i de flesta fall riktar vapnen mot varandra i stället för mot den gemensamma fienden? Vi ha "Workers Party", "Socialist Party", "Dominion Labor Party", "Independent Labor Party", Trade Union Party" etc. Under sådana förhållanden skulle jag nästan ha lust att förorda ännu ett "party" nämligen ett "politiskt strejkparti", uti vilket man förbunde sig till att icke deltaga i valets narraktiga gyckelspel, utan låta de efter de politiska köttgrytorna längtande taskspelarna sköta sig själva. Men det är mähända bäst att rösta — eller icke rösta — efter behag, sa' Lunkentus!

• • •

För en tid sedan läste jag i en engelsk tidning att läkareyrket höll på att revolutioneras i — Sverige. Meddelandet var nog i det stora och hela endast en tidningsanka, men det kunde ändå vara ägnat att väcka till eftertanke och man kan frestas att reflektera en smula över saken.

Meddelandet gick kort och gott ut på, att i vissa kommuner i Sverige läkarens avrode berodde på hälsotillståndet i hans distrikt. Det gör det ju för det mästa överallt i världen, men med den lilla skillnaden att det på ovannämnda platser skulle ordnas så, att, om hälsotillståndet var gott, skulle läkarens lön bli stor; var det däremot klent bevänt med hälsan i vederbörande läkares distrikt, blev lönen mindre. Överallt annorstädes, här hos oss t. ex. är ju förhållandet det rent omsatta: Är det mycken sjukdom bland befolkningen blir läkarens lön stor och vice versa.

Genom att reflektera en smula över detta kommer jag rent nödtvunget till den slutsatsen, att det förstnämnda förhållandet vore det bästa och mäst idéella under det att det sistnämnda sannerligen tycks vara en verklighetsbild från den upp- och nedvända världen! Hur tokigt ordnat tycks det icke vara: att ju mera sjukdomar och lidande det existerar i samhället desto större förtjänst och välmåga kommer läkarna till del. Det är ju rent av i deras intresse att sjukdomar rasa och farsoter härja bland samhällets individier. Vore det icke mera i överensstämmelse med vanligt sunt bondförstånd, om läkarens inkomster ökades i och med hälsotillståndets förbättrande och minskkades med dess försämrande? Det ville då helt naturligt ligga i hans eget välförstådda intresse att med all makt och med alla tillbuds stående medel bekämpa sjukdomar och kroppsliga lidanden. Och om ovannämnda meddelande är riktigt, så har man i Sverike anvisat en väg, vars följande torde bliva till oerhört gagn för mänskligheten.

Intet är dock nytt under solen! Redan i gamla tidens Kina var en sådan metod som den ovan antydda praktiserad och ännu i våra dagar praktiserar läkaren under dessa villkor i "mittens rike." Så underligt det än kan låta, så har han där betalt för de friska men icke för de sjuka!

Detta ger mig en brilliant idé! Jag skall engagera en "Äskulap" för egen räkning och betala honom ett överenskommet stipulerat arvode för varje dag, vecka eller månad, som han kan hålla mig frisk och vid full vigör. Men är han då en sådan kläpare, att han går bet och jag blir utsatt för plågor och krankhet, då stoppar ögonblickligen hans lön. Se det måste väl hålla medicinmannen i aktivitet.

Men det svåraste blir väl att få tag på en läkare, som vill gå in på sådana villkor!

• • •

Enligt min ringa mening borde den segslitna smutskastningen mot Red. N. F. Brown få en ända. Den är inte intressant längre och verkar nog tämligen nära på samma sätt, som då en liten hundracka skäller på en fullmåne. Vi veta allt, vi behöva att veta, om Browns fel och förtjänster och de ärade landsortsskribenterna borde påminnas, att Mr. Brown för närvarande är denna tidnings mäst värderade medarbetare och det brukar ju inte vara kutym att i saker och ting omvigda "two-by-four-"skribenter få alltför stor frihet till att insinuera mot och smutskasta en tidnings bästa krafter.

Låt oss inte glömma att Red Brown har funnits värdig att upptaga manteln efter en man, som utan tvivel kunde räknas som en av Svensk-Amerikas mäst framstående journalister. Och Mr. Brown tycks fylla hans plats till full kapacitet.

Forumfjasket för något över ett år sedan väckte ju ett ofantligt rabalder. Kanske var det hela närmast en storm i ett vattenglas. Men om det fjask, som man för närvarande fått ihop på samma håll, säges det inte mycket. Kanske har detta sin naturliga förklaring: Brown "föll" och hans "fall" var stort. De nuvarande herrarna på Forum ha ju aldrig havt någon höjd att falla ifrån därför väcker inte deras fall sådant uppseende: "There's a reason!"

• • •

Härmed gör jag honnör för tidningens läsekrets och presenterar mig åter med mina frontfönsterkåserier, som med redaktionens benägna tillstånd bliva synliga en och annan gång "när andan faller på." Hoppas att redaktören sätter dem på sin rätta plats under "Ordet Fritt," ty det utgör en slags garanti för att de bliva lästa. En tidnings korrespondensavdelning har jag nämligen funnit vara en tämligen tillförlitlig måttstock på det intresse, varmed tidningen omfattas. Hur välskrivna saker som annars förekomma i en avisa, brevspalten, rösterna från folkdjupet, äro alltid egnade att intaga en viss hedersplats i den tidningsläsande allmänhetens intressesfär. Därför låt icke "Ordet Fritt" torka in— trots torkan förövrigt. Sätt en smula "pep" i insändaravdelningen — jag skall nog göra min del efter ringa förmåga.

Vi anse att vi göra oss själva och våra läsare den största tjänsten genom att publicera "Genom frontfönstret" som särskild artikel. Vännen Charley kan slå sig i backen på, att dessa kåserier bli lästa ändå, ty våra läsare veta redan att ett gott skratt förlänger livet. Våra landsmän ha under de gångna åren alltid med intresse och nöje läst Charleys utgjutelser, även om de ibland förargat sig över, att de varit litet "svinaktiga." Så, välkommen Charley, och sök pigga upp magsyran på oss med ditt skämt och din satir samt även med din levnadsvisdom.—Red.

Från Paris meddelas det, att Maxime Ardot, en utav sex hundra katolska präster, som ingått äktenskap och därför uteslutits ur kyrkan, har nu lagt grunden till en ny nationell kyrka. "Vi", säger han, "anse äktenskapet vara en skyddsmur för många och det är vars och ens oundgängliga förmånsrätt. Giftermål inom kyrkan kommer under disciplinfrågorna och är icke en läropunkt. Giftermål var tillåtet inom katolska kyrkan tills år 1059". De övriga exkommunicerade prästerna säga sig skola understödja Ardot.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk, som ämna gifta sig, eller som lova i äktenskap! — Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom Svaghet, Nervositet, Impotens, Mansvaghet, Ofruktsamhet, Mansosvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, obevärderliga verk, 250 sidor, lämnas vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 25c).

M. A. Ericius Medical Institute
684 Union Avenue, New York.

Inkorporerat 1890 i enlighet med kongresslagarne för undertyckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna tordrtngar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.
REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG
Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

WALTER S. JOHNSON
Den enda skandinaviska juvelerare i Edmonton
Speciell uppmärksamhet ägnas ordrar per post samt reparering av klockor per post.
10086—101 St., Edmonton, Alta.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Speciellt uppmärksammas postorders.
URMAKARE- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Dr. Martel's Kvinnopiller för Kvinnliga Sjukdomar
25 års standard för uppskjuten och smärtfull menstruation. Försegelat tennpaket, alla apotekare eller direkt per post. Pris, $2.00. Knickerbocker Remedy Co., 71 E. Front St., Toronto, Canada.

SKANDINAVISK ADVOKAT
Tel.: Kontor, A 1618.
Residens, B 3712
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc.
848 Somerset Bldg., Portage Ave.
Winnipeg.

DR. PHILIP A. ECKMAN
Skandinavisk Tandläkare.
TANDERNAS VÅRD får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill giva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS.!—NY LOKAL.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet Portage & Smith, Winnipeg.

Dr. J. Boulanger
Eftergraduerad i Paris och New York sjukhus.
SPECIALITETER: Buk-kirurgi, Kvinnosjukdomar, Genito-Urinary laboratorium
X-RAY LABORATORIUM
Kontor och bostad:
1007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta
Telefon: 2009.

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McARTHUR BLDG.,
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10—12; 3—5; 7—8.
Telefon: A 4165

DR. BRANDSON
LÄKARE
Kontor: 701 Lindsay Building
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Bostadstelef.: A 7067 — A 7128.

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 897
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
216—212 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

Kontor: 401 Loyd Building; Tel.: A 3021.
Bostad: 46 Alloway Ave.; Tel.: B 3154.
DR. M. B. HALLDORSON
SPECIALITET: LUNGSJUKDOMAR
Kontorstimmar: 11 till 12 f.m.; 2 till 6 e.m.

Kontorstel.: A 4063
Bostadstel.: Sh. 5738
Skandinavisk Advokat
W. J. Lindal, B. A. L. L. B.
Jurist, solicitor etc.
Lärare Manitoba Law School
1207 Union Trust Bldg., Winnipeg.

GYNNA.
Svenska Canada-Tidningen!